

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobkyně: **Y. M.**, narozená dne X
státní příslušnost: Turecká republika
místo pobytu: X
zastoupená advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2024, č. j. OAM-56/ZA-ZA11-BA04-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Věc se týká zastavení řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobkyně spolu s manželem dne 12. 12. 2022 nelegálně přicestovali v kamionu do ČR. Toho dne oba požádali o udělení mezinárodní ochrany. V pohovoru k žádostem uvedli, že žalobkyni v Turecku pronásledoval a obtěžoval majetný muž, který nechtěl akceptovat, že odmítla jeho nabídku k sňatku, a který jim oběma následně vyhrožoval smrtí. Dále uvedli, že do Evropy odcestovali, aby zajistili lepší život pro své nenarozené dítě. Žalovaný rozhodnutími ze dne 22. 2. 2023 ani jednomu z nich žádnou z forem mezinárodní ochrany neudělil. Proti těmto rozhodnutím brojili oba žalobami, které Krajský soud v Brně spojil

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

ke společnému projednání a rozsudkem ze dne 30. 6. 2023, č. j. 41 Az 14/2023-20 zamítl. Uvedl, že původcem pronásledování nebo vážné újmy mohla být sice podle § 2 odst. 6 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, i soukromá osoba, avšak muselo by být prokázáno, že žadatelé vyčerpali všechny reálně dostupné prostředky ochrany, a přesto jim státní orgány v zemi původu nemohly nebo nechtěly ochranu odpovídajícím způsobem zajistit. Tak tomu ale v posuzované věci nebylo. Žalobkyně i její manžel v azylovém řízení vysvětlovali své neobrácení se na tureckou policii jen obavou, že by ji mohl vlivný pronásledovatel podplatit. Tato subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům však podle soudu nevyplývala z žádné objektivní skutečnosti ani předchozí špatné zkušenosti a neospravedlňovala tak jejich rezignaci na využití ochrany státu. V žalobách žalobci nově argumentovali přesvědčením, že by jim turecká policie nepomohla s ohledem na jejich kurdskou národnost. Krajský soud zdůraznil, že s hledem na neuplatnění této námítky v azylovém řízení nemohli žalobci žalovanému vytýkat, že si neopatřil dostatek podkladů k dostupnosti ochrany v Turecku speciálně ve vztahu ke Kurdům, přičemž ze shromážděných zpráv o zemi původu žalobců podle soudu nevyplývala žádná informace o tom, že by Kurdům v Turecku obecně nebyla dostupná vnitřní ochrana, a žalobci ani nebyli ve vlasti nijak politicky aktivní. Kasační stížnost žalobců proti uvedenému rozsudku odmítl NSS usnesením ze dne 27. 11. 2023, č. j. 4 Azs 268/2023-24.

3. Dne 15. 1. 2024 podala žalobkyně novou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný ji ale posoudil jako nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a v záhlaví označeným rozhodnutím řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

4. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení uvedeného rozhodnutí. Žalovaný podle ní postupoval v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť svými případnými dotazy nijak nerozvíjel tvrzení žalobkyně, že zatímco v ČR mohou lidé vyznávat veřejně svou příslušnost ke kurdské menšině, v Turecku by byli za tentýž postoj obviněni z terorismu, a opatřil jen zcela obecnou zprávu ze dne 4. 8. 2023, která nijak podrobně nemapuje život Kurdů v Turecku a nezabývá se tím, zda mohou veřejně prezentovat svou kurdskou příslušnost a jaký postih jim za to případně hrozí. V této souvislosti se žalobkyně dovolávala závěrů uvedených v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2023, č. j. 40 Az 5/2023-20.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a judikaturu vztahující se k opakovaným žádostem. Žalobkyně podle něj v opakované žádosti neuvedla žádné nové skutečnosti, jimiž by se již při posuzování první žádosti nezabýval. Rovněž poukázal na skutečnost, že žalobkyně nevyužil možnosti seznámit se ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu s podklady obsahujícími informace o zemi původu, vyjádřit se k nim a navrhnout případně další podklady rozhodnutí.
6. Pro úplnost soud uvádí, že žalovaný zastavil také řízení o žádosti manžela žalobkyně a neudělil mezinárodní ochranu ani roční dceři žalobců. O žalobách manžela a dcery žalobkyně soud rozhodl souběžně v řízeních vedených pod sp. zn. 78 Az 1/2024 a 78 Az 3/2024.

C) Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), s korekcí podle § 32 odst. 9 zákona o azylu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.
8. V posuzované věci je nesporné, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 1. 2024 je opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.
9. Podle § 10 odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1. Podle odst. 2 téhož ustanovení je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*
10. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost takové žádosti ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákon o azylu nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.*
11. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
12. V rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, bod 19, shrnul NSS, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat „*zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“.
13. Napadené rozhodnutí shora uvedené náležitosti odůvodnění obsahuje. Žalovaný v něm uvedl, že žalobkyně v nové žádosti popsala motivy svého odchodu i neochoty se vrátit do Turecka stejně jako v řízení o první žádosti, tj. jako nedostatečný pocit bezpečí v zemi z důvodu výhrůžek muže, který se do ní zamiloval, a snahu legalizovat svůj pobyt na území ČR, kde se rodině líbí a kde si již zvykla, přičemž těmito skutečnostmi se žalovaný již v prvním rozhodnutí zabýval a vysvětlil, proč v nich neshledal důvod pro udělení azylu. Nové tvrzení žalobkyně o tom, že se Kurdům v Turecku těžko žije, označil žalovaný za zcela obecné a k jejímu tvrzení, že by museli v Turecku začínat znovu „od nuly“, neboť všechny peníze utratili za cestu, žalovaný poznamenal, že za uvedených okolností by je tentýž začátek „od nuly“ čekal i v jakékoli jiné zemi, tudíž jde o argument pro udělení mezinárodní ochrany zcela irelevantní. Závěrem pak uvedl, že podle jeho zjištění nedošlo od posouzení první žádosti, tj. od února 2023, ke změně v Turecku, jež by představovala novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

14. V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, NSS zdůraznil, že „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“
15. Krajský soud dospěl k závěru, že v posuzovaném případě byly podmínky pro zastavení řízení o opakované žádosti žalobkyně splněny. Závěr žalovaného, že se důvody opakované žádosti shodovaly s důvody žádosti původní, žalobkyně v žalobě nijak nezpochybnila, a krajský soud nadto z obsahu správního spisu ověřil, že žalobkyně v rámci poskytnutí údajů k žádosti ze dne 18. 1. 2024 skutečně uvedla, že hlavním důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je pronásledování mužem, jehož si odmítla vzít v Turecku za manžela, a jiné důvody k podání žádosti nemá.
16. Nově žalobkyně při poskytnutí údajů k žádosti ze dne 18. 1. 2024 doplnila, že si v ČR již zvykli, že se v Turecku necítí tak dobře jako tady, že Kurdové mají v Turecku těžký život, že tady mají lidé klidně pověšené kurdské vlajky a nikdo je neobviňuje z terorismu, přičemž kdyby se vrátili s manželem do Turecka, museli by začínat od nuly, neboť jejich finance utratili za cestu.
17. Z údajů poskytnutých žalobkyní k žádosti je podle krajského soudu zcela zřejmé, že žalobkyně formulovala důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu zcela shodně jako v první žádosti, tj. jako obavu z pronásledování cizím mužem v Turecku. Sdělení žalobkyně, že to mají v Kurdové v Turecku těžké, žalovaný podle krajského soudu správně nekvalifikoval jako jí nově tvrzený důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž pouze jako závěrečný komentář (povzdech), jímž žalobkyně dokreslovala, proč chce s rodinou zůstat v ČR. Zcela logicky také žalovaný reagoval na tvrzení žalobkyně o nutnosti začínat znovu „od nuly“, neboť v takové situaci bude zjevně rodina žalobkyně v jakékoli zemi.
18. K otázce opakované žádosti o mezinárodní ochranu již existuje ustálená judikatura, podle níž je pro přípustnost opakovaných žádostí třeba, aby v konkrétním případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“ mající určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Smyslem je totiž na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (viz rozsudky NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS). Věcné projednání opakované žádosti je podle rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté“. Závěr žalovaného o tom, že žádost žalobkyně nové skutečnosti neobsahovala, těmto judikатурním závěrům zcela odpovídá.
19. Námitka žalobkyně, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav, neboť nijak nerozvíjel dalšími dotazy její sdělení o tom, že mají Kurdové v Turecku těžký život, a neopatřil dostatečně vypovídající zprávu o zemi původu žalobkyně, je nedůvodná.

20. Podle § 3 správního řádu *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
21. Podle § 49a odst. 1 zákona o azylu *žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen v průběhu řízení poskytovat ministerstvu nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.*
22. Podle ustálené judikatury je primárním zdrojem informací pro udělení mezinárodní ochrany samotný žadatel a z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích řízení vychází. Klíčový je tedy azylový příběh vyličený žadatelem (viz rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Azs 22/2003, usnesení NSS ze dne 19. 10. 2020, č. j. 4 Azs 277/2018-60, či rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019-74). Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů či zda jsou zde skutečnosti svědčící o důvodné obavě nebezpečí vážné újmy. A proto je také žadatel tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (srov. usnesení NSS ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 2 Azs 272/2016-47, či ze dne 13. 9. 2023, č. j. 4 Azs 176/2023-33). Správní orgán mu k unesení jeho břemene musí vytvořit prostor mj. vhodně kladenými otázkami během pohovoru. To ale neznamená, že by byl správní orgán povinen domýšlet si veškeré možné důvody, které žadatele vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, či doptávat se žadatele, zda jej k odchodu ze země původu a k podání žádosti nevedl jiný důvod než ten, který sám jednoznačně označil. Pokud žadatel neuvede všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by mu v tom bránil nějaký objektivní důvod, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu.
23. V nyní posuzované věci žalobkyně jednoznačně uvedla, že důvod k žádosti o mezinárodní ochranu má stále tentýž a že jej již uváděla v první žádosti. Současně žalovaný zjistil, že žalobkyně v Turecku nebyla nijak politicky aktivní. V takovém případě nelze žalovanému vytýkat, že se jí blíže nedoptával na závěrečnou poznámku o těžkém životě Kurdů v Turecku. Žalovaný není povinen domýšlet za žadatele možné důvody k poskytnutí mezinárodní ochrany a na základě obecné poznámky žadatele vytvářet možný azylově relevantní důvod a tento žadateli podsouvat. Námitka nerozvíjení tvrzení žalobkyně případnými dalšími otázkami a v důsledku toho chybně zjištěného skutkového stavu je tudíž nedůvodná. Žalovaný vedl s žalobkyní řádný pohovor a kladl jí otázky směřující ke zjištění rozhodných skutečností ohledně jejího případu.
24. K námitce obecnosti zprávy o zemi původu krajský soud zdůrazňuje, že s ohledem na žalobkyní tvrzený azylový důvod (obava z pronásledování soukromou osobou) nebyl žalovaný povinen zaměřit se při zjišťování situace v zemi původu na „kurdskou“ otázku. Žalovaný byl povinen zabývat se výhradně tím, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žalobkyně, která by mohla zakládat opodstatněnost její nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu musí být přitom zohledňována pouze změna, která je natolik podstatná a intenzivní, že by mohla svědčit o reálném nebezpečí vážné újmy, či přinejmenším pravděpodobném pronásledování v zemi původu. Tuto povinnost žalovaný splnil tím, že opatřil *Informaci OAMP – Turecko: Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv* ze dne 4. 8. 2023, z níž v napadeném rozhodnutí učinil závěr, že k zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, nedošlo.

25. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Hodnocení bezpečnostní situace v Turecku provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71, podle kterého „*informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Zpráva, kterou žalovaný obstaral, je nadále zcela aktuální a svědčí o celkem klidné a stabilní politické a bezpečnostní situaci v Turecku. Žalobkyně nebyla v zemi původu nijak politicky aktivní a nikdy neměla problémy se zákonem, tudíž hrozba újmy nebo pronásledování z tohoto úhlu pohledu nemohla být reálná. Její vycestování do země původu je tak možné. Rozhodnutí žalovaného tedy vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který byl ve světle konkrétních okolností případu řádně a správně vyhodnocen. Podle ustálené judikatury nelze po správních orgánech požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žadatele (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, případně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38). Naopak i v této souvislosti žalovaný důvodně poukázal na pasivitu žalobkyně, která nevyužila možnosti se k předmětné zprávě o zemi původu vyjádřit, nevznesla žádné výhrady k jejímu obsahu a nenavrhla žádné doplnění dokazování.
26. Důvody, pro které Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 6. 2023, č. j. 40 Az 5/2023-20, zrušil rozhodnutí žalovaného ve věci jiného kurdského žadatele o mezinárodní ochranu, nejsou na posuzovaný případ aplikovatelné. Předně je třeba poukázat na skutečnost, že se v případě tamějšího žadatele jednalo o prvotní a nikoli opakovanou žádost o azyl. Zatímco tedy v případě řešeném Krajským soudem v Praze byla žádost tamního žadatele věcně posuzována, v nyní projednávané věci k věcnému posouzení žádosti v souladu s § 10a odst. 2 zákona o azylu nedošlo, neboť byla tato žádost shledána nepřipustnou. Zejména je však třeba zdůraznit odlišnost azylového příběhu žalobkyně a tamějšího žadatele. Zatímco žalobkyně označila za důvod svého odchodu z Turecka a obav o návrat pronásledování soukromou osobou, přičemž přiznala, že se na tamní policii vůbec neobrátila nikoli z důvodu svého kurdského původu, nýbrž z důvodu obav, že její vlivný pronásledovatel policii podplatí, žadatel ve věci řešené Krajským soudem v Praze přicestoval dle svého tvrzení do ČR z důvodu, že v Turecku nemohl jako Kurd trvalou práci sehnat, neboť jej pro jeho národnost nikde nechtěli déle zaměstnat, dále uvedl, že v únoru 2018 na něj zaútočili v Izmiru tři příslušníci policie proto, že mluvil kurdsky, přičemž incident se odehrál na veřejnosti a trval asi 15 minut, aniž kdokoli z přihlížejících zasáhl, a žadatel se neobrátil na policii, neboť věděl, že mu státní orgány nepomohou. Dále tamní žadatel vypověděl, že policie v Turecku provádí kontroly na ulici a v jeden den byl kontrolován i desetkrát, a že nemohl hovořit kurdsky a jeho matku odmítli ošetřit v nemocnici, neboť mluvila kurdsky. A také uvedl, že v roce 2017 sdílel na sociálních sítích názory na prezidenta a po jeho odjezdu z vlasti přišla k němu do domu na jaře 2021 asi čtyřikrát policie, přičemž požadovala, aby žalobce kvůli svým sdělením z roku 2021 přišel vypovídat, takže se domnívá, že po návratu do Turecka by byl zadržen jako jeho kamarádi, kteří byli za sdílení názorů na Facebooku po předvolání zadržení a uvěznění.
27. Krajský soud v Praze na základě takto vyličeného azylového příběhu dospěl k závěru, že žadatel unesl břemeno tvrzení o odůvodněném strachu z pronásledování z azylově relevantního důvodu, tj. ohledně důvodu podřaditelného pod § 12 zákona o azylu, a tudíž logicky kladl zvýšené nároky na množství a kvalitu důkazů o situaci v zemi, které byl žalovaný povinen obstarat, a to jak těch, které by tvrzení žadatele o problematickém postavení Kurdů v Turecku vyvracely, tak těch, které by je podporovaly. Na případ

žalobkyně se zcela odlišným azylovým příběhem a procesní situací jsou však závěry tohoto rozsudku neaplikovatelné.

28. Závěrem soud dodává, že institut mezinárodní ochrany neslouží k pouhé legalizaci pobytu na území ČR. Žalobkyně by měla s ohledem na shora uváděné okolnosti využít k legalizaci svého pobytu v ČR instrumenty vyplývající ze zákona o pobytu cizinců v ČR.

D) Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 27. září 2024

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně